

Meisje zonder huid

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Mads Peder Nordbo

Meisje zonder huid

Vertaald uit het Deens
door Renske Wiltink

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4031 4

© 2017 Mads Peder Nordbo en JP/Politikens Hus A/S, Kopenhagen

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Renske Wiltink

Oorspronkelijke titel *Pigen uden hud*

Oorspronkelijke uitgever JP/Politikens Forlag

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Gukki Nuka

Foto auteur © Ivan Boll

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Proloog

Zweet parelde op zijn huid. Hij hoestte schor. Rochelend. Het slijm had zich opgehoopt in zijn keel, achter de doek die in zijn mond was gepropt. Hij probeerde de prop kleiner te kauwen om hem te kunnen uitspugen, maar de doek was zo ver naar binnen geduwd dat hij zijn opengesperde kaken nauwelijks kon bewegen.

Zijn slapen bonkten. Als slagen, ritmisch. Het licht van de hanglampen drong door de dunne stof die zijn gezicht bedekte. Samen met de pijn en de metalige smaak, die allesoverheersend waren, veroorzaakte het licht een verstikkende golf van misselijkheid. Zijn ademhaling was oppervlakkig. Moeizaam. Hij voelde de lucht in stootjes naar binnen en naar buiten gaan. Hij probeerde het speeksel, dat in taaie klodders samenklonterde in zijn keel, weg te slikken. Slikte nog een keer. Hij klemde zijn lippen om de prop in zijn mond tot ze wit zagen.

Alles draaide. De misselijkheid werd sterker, en hij moest zijn keel samenknijpen en zijn adem inhouden om er niet aan toe te geven en achter de prop te braken.

Hij durfde zich niet te verroeren. De pijn in zijn handen was te hevig, en telkens als hij bewoog, schoten er striemende pijnscheuten van de spijkers in zijn handpalmen door zijn armen omhoog tot diep achter zijn ogen, waar alles samenkwam.

De lucht prikte in zijn neus. Zijn longen zwoegden en zijn hoofd

bonkte. Hij kreeg niet genoeg lucht. Zijn keel verkrampte. De spieren probeerden zuurstof naar binnen te trekken, maar er was alleen slijm en speeksel.

Een holle grom drong door zijn keel naar buiten toen hij een koud lemmet langs zijn buik voelde glijden, dat zijn overhemd en trui tot aan zijn hals opensneed.

De tranen rolden door zijn baard omlaag. *Doe het niet*, smeekte hij. *Vermoord me niet*. Maar geen enkel woord ontsnapte hem. Alleen een gesmoord gereutel.

Hij kromp ineem toen een vinger zacht een streep trok over de gespannen huid van zijn buik.

De pijn aan zijn handen drong tot diep in hem door, in de paar seconden dat de tijd leek stil te staan. Toen voelde hij met een bodemloze huivering hoe het lemmet een brede, brandende kloof spleet tussen de huid en het weefsel van zijn buik, tot de punt op het borstbeen stuitte. Het staal knarste langs het bot. Alles in zijn gespannen lichaam liet los. De huid. Het vlees. Het leven. Hij stootte een gorgelend gebrul uit en sloeg met zijn achterhoofd tegen de vloer, terwijl hij rukte aan zijn bloedige, vastgespijkerde handen. Het snot vormde bellen in zijn neus en blokkeerde de lucht. De prop werd rood in zijn mond.

Nachtmerrie
SINNATTUPILUK

Nuuk, 7 augustus 2014

De rode auto kwam uit het niets. Toen de rechtervoorkant zijn Golf van achteren raakte, werden beide auto's uit koers geslingerd en tegen elkaar aan gesmeten. De blauwe Golf kwam aan de voorkant omhoog, terwijl de oude Mercedes met de neus op het asfalt knalde en toen werd opgetild als een leeg conservenblikje. Een krachtige nieuwe botsing met de achterkant van de Golf remde de rode Mercedes af terwijl hij al los was van de grond, waardoor hij weer omlaag werd getrokken en met volle kracht op het blauwe dak landde. De Golf werd aan de rechterkant ingedeukt, maar aan de linkerkant hield de carrosserie stand. De Mercedes schoof door en klapte zo hard tegen de vangrail dat een deel van de ijzeren afscheiding werd losgerukt en de zijkant van de auto openreet. De Golf schoot van de weg af, gleeed langs een talud omlaag en rolde op zijn kant. De motor was afgeslagen en het werd doodstil. In de Mercedes schreeuwde een man luid. Er waren geen woorden, er was geen taal. Alleen kreten. In de Golf staaarde een bleke man in de ogen van een vrouw. Ze zat ingeklemd tussen het ingedeukte dak en de verschoven bodemplaat. De man zat vast tussen de zitting, de autogordel en een sissende airbag. De airbag van de vrouw was weg. Geknapt en leeggelopen. De man bloedde aan zijn hoofd. De vrouw had vooral inwendige bloedingen. Hij stak zijn hand naar haar uit, maar ze pakte hem niet. Haar lichaam was slap. Haar ogen dreigden uit te

doven. Onder hen lag een smalle streep akker. Zijn hand streefde haar huid. Haar ogen waren er nog. Ze haakten zich in de zijne. Kropen naar binnen, waar alles brak en uit hem begon te stromen. Over haar heen. Zijn hand gleed naar haar buik. Over de bolling. Het meisje. Het kind daarbinnen. De ogen van de vrouw verdwenen. Alles verdween.

Met een schreeuw wierp Matthew de deken van zich af. Zijn T-shirt was kletsnat van het zweet en kleefde aan zijn lichaam. Met een kreun diep in zijn borst rukte hij zijn shirt uit en wierp het op de vloer naast de deken. Hij rook de doordringende geur van zijn eigen slaap en liep met een paar snelle stappen van de bank naar de balkondeur.

Buiten was de lucht zwaar van de avondnevel. Hij rook de geur van de zee en voelde de vochtigheid van de kille, Noord-Atlantische mist. Hij haalde een pakje sigaretten tevoorschijn. Het pakje was warm en verfrommeld doordat hij had liggen zweten terwijl het in zijn zak zat. Hij stopte een peuk tussen zijn lippen en stak hem aan. Toen knoopte hij zijn broek los en schopte die uit, gevolgd door zijn boxersshort. Alles stonk en was nat en klam.

De rook ontsnapte langzaam uit zijn mond. Gleed over zijn gezicht en zijn naakte lichaam. Ging op in de mist. Net als hijzelf. *'Je bent een schimmenkind,'* had zijn moeder tegen hem gezegd toen hij nog klein was. *'Je ziet zo bleek dat je oplost in de mist.'*

De nevel van de koude zee rond de landtong waarop Nuuk lag, kroop om hem heen. De kou prikkelde zijn huid, waardoor de haartjes overeind gingen staan. Die dunne, lichte haartjes op zijn armen en benen. Het vocht kreeg er vat op. Hij blies uit.

Hij sliep slecht. Zijn nachtmerries lieten hem niet met rust. Ze lagen altijd op de loer, en zodra de slaap hem overmande, besprongen ze hem om hem aan stukken te rijten. Dag in, dag uit. Maand in, maand uit. Dezelfde nachtmerrie. Dezelfde ogen, diep in de zijne. De dood.

De sigaret vond nog één keer de weg naar zijn lippen voor hij hem losliet en hem zag neerkomen in een glazen schaal, gevuld met een troebel mengsel van honderden peuken en regenwater.

Ergens achter hem trilde zijn telefoon. Hij raapte zijn broek op en viste het toestel eruit. Het was zijn redacteur.

‘Matt! Hé, met mij. Ben je klaar voor het debat?’

Matthew keek omlaag naar zijn naakte lichaam. ‘Ja.’

‘De eerste uitzending met Aleqa en Søren Espersen is nu bezig. Die moet je kijken. Jørgen Emil Lyberth van de IA is er vandaag ook.’

Matthew liet zich achterover op de bank vallen, pakte in één beweging de afstandsbediening en zette de tv aan.

‘Zap naar KNR,’ zei de redacteur ongeduldig.

‘Ja, ja...’

‘Ik wil dat er meteen na de uitzending een kort verslag van het gesprek op de website staat. Misu zit klaar om te vertalen, dus dat moet geen probleem zijn. Staat het op?’

‘Ja, ja... Ik kijk.’

‘Ze zijn net begonnen.’ De redacteur ademde zwaar. ‘Het gaat over de mislukte verzoeningscommissie en die tien miljoen.’

‘Ik zie het,’ zei Matthew kortaf. ‘Aleqa zegt dat er verbinding nodig is in plaats van verdeeldheid. Het land moet een front vormen en zowel intern als naar buiten toe verzoening bewerkstelligen. Lyberth brengt ertegen in dat die tien miljoen beter aan kunst en cultuur had kunnen worden besteed dan aan een duur comité waar de Deense regering niet eens zitting in wil nemen.’

‘Precies, mooi dat je nu kijkt. Zorg ervoor dat het meteen online staat. Schrijven terwijl je luistert, oké?’

‘Oké, ik ben ermee bezig. Ik hang nu op, dan kan ik aantekeningen maken.’

De stem van premier Aleqa Hammond klonk door de ruimte.

‘Het probleem is niet die tien miljoen, het probleem is dat Dene-marken niet wil deelnemen. We hebben deze verzoening nodig.’

‘Er is geen verzoening nodig,’ bracht Lyberth ertegen in. ‘Eerder zelfkennis.’

Een derde stem mengde zich in het gesprek. ‘Is deze hele commissie niet een slinkse manier om de Deense staat nog meer miljoenen te ontfutselen, terwijl jullie tegelijkertijd meer zelfstandigheid willen?’

‘Integendeel,’ antwoordde Aleqa scherp. ‘Het is ons uitsluitend om verbroedering en verbondenheid te doen. Maar we hebben nog een lange weg te gaan als de enige die naar Groenland wil komen zo’n heetgebakerd mannetje van de Deense Volkspartij is.’

‘Ik ben er anders toch maar mooi,’ was Espersens repliek.

‘Het is een zwaktebod van Helle Thorning en de rest van de Deense regering dat ze geen verzoening willen,’ antwoordde Aleqa boos.

‘Wat voor verzoening?’ vroeg Espersen. ‘Als het aan mij lag, had Denemarken hier een veel grotere vinger in de pap. Het slaat toch nergens op dat we elk jaar miljarden afstaan zonder dat we enige invloed hebben op wat ermee gebeurt? Wij zouden het nooit accepteren als Bornholm of Lolland het hoogste zelfmoordpercentage ter wereld zou hebben of als daar een op de drie meisjes seksueel misbruikt werd.’

‘Daar draait het altijd op uit bij de Deense Volkspartij,’ snauwde Aleqa. ‘Jullie zijn ongenueanceerd en racistisch.’

‘Het is toch niet racistisch om tegen kinderverkrachting te zijn?’ riep Espersen uit.

Matthew drukte op zijn afstandsbediening en de stemmen werden zachter. Hij hoefde Aleqa en Espersen niet te horen om te weten wat ze zeiden, het was altijd hetzelfde.

Hij trok zijn laptop naar zich toe.

Het eerste van drie geplande politieke debatten tussen premier Aleqa Hammond en Søren Espersen, vicevoorzitter en Groenland-woordvoerder van de Deense Volkspartij, zou gaan over de toekomst van de verzoeningscommissie, maar ontspoorde al snel. Het ging hard tegen hard.

Ruim een kwartier later was de tekst klaar, en op het moment dat Aleqa met duidelijke weerzin op haar gezicht Espersen een hand gaf, ging de tekst naar de vertaler, zodat hij in het Deens en het Groenlands kon worden gepubliceerd op sermitsiaq.ag.

Toen Matthew een kleine vijf jaar eerder zijn studie journalistiek afrondde, had hij nooit gedacht dat hij in Nuuk over verzoening zou gaan schrijven. Hij had grootsere dromen gehad, was veel meer op zoek geweest naar sensatie. Door het ongeluk was alles tot stilstand gekomen. Vooral de dromen. Alles had met elkaar samengehangen. Zijn liefde voor Tine. De droom van een gezin. Emily. Maar alleen samen. Als geheel.

Matthew sloot zijn ogen. Misschien was dat wat hij zocht in Nuuk, tussen de schimmen van zijn vader: Tine en Emily. Het geheel opbreken en een weg vinden tussen de afzonderlijke delen, voor hij zou worden verzwolgen door de duisternis in zijn binnenste. Iets nieuws. Een glimp van leven. Iets rauws dat geen geheel was.

Hij zakte onderuit op de bank. De kreten uit zijn nachtmerrie knaagden aan zijn gedachten. Hij voelde de bolling van de buik nog tegen zijn vingers. Het was al laat, en hij zou nauwelijks slapen in de nacht die voor hem lag. Het bleef de hele nacht licht in de stad. De mist zou optrekken. Hij trok zijn laptotas naar zich toe en viste een paar oude foto's uit een van de vakken.

Hij bekeek ze een voor een en spreidde ze naast zich op de bank uit. Je kon zien dat hij de foto's al vaak door zijn handen had laten gaan. Sommige had hij al sinds hij klein was. Die van zijn vader waren het oudst. Ze waren genomen op de Thule Air Basis, en zijn vader droeg op alle foto's een uniform, behalve op een kiekje waarop hij met Matthews moeder in een zo te zien militair restaurant zat. Zijn vader lachte. Ze lachten allebei. Zijn moeder had een dikke buik. Een van de plaatjes was geen foto, maar een ansichtkaart. Verstuurd vanuit Nuuk in augustus 1990. *I am not able to go to Denmark as soon as planned*, stond erop. *Sorry, love you both*.

Matthew liet een vinger over de letters glijden. De woorden waren het enige wat er nog van zijn vader restte. De kaart was een paar maanden nadat Matthew en zijn moeder terug naar Denemarken waren verhuisd, bezorgd.

De laatste foto die hij door zijn vingers liet glijden, was die van Tine. Tine die lachend naar hem zat te kijken. Ze was blij omdat ze die dag hadden gehoord dat ze een dochter zouden krijgen. Bij de verloskundige hadden ze haar zelfs op het scherm gezien. *Ik wil haar Emily noemen*, had Tine gezegd. *Emily. En als ze wat groter is dan mijn buik, lees ik haar Wuthering Heights voor.* Hij had van Tine gehouden. En zij van hem.

De man in het ijs
ANGUT SERMIMEERSOQ

Nuuk, 8 augustus 2014

De krachtige rotorbladen van de helikopter deden de sneeuw opwaaien van de ijskap. Het wit stooft rond de paar mannen die al op het ijs stonden, als een plotselinge tornado van rondrazende glassplinters. Matthew zag hoe de mannen hun gezicht bedekten om zich ertegen te beschermen. Dat had weinig zin, want ijs en sneeuw hadden de neiging om in alle kieren en gaten door te dringen als ze eenmaal wakker geschud en in beweging gekomen waren. En het hielp ook niet mee dat de zon hoog aan de hemel stond, waardoor de duizenden ijskristalletjes nog scherper werden geslepen in het dubbele vuur van het zonlicht en de weerkaatsing ervan op het landijs.

‘Zie je wat?’ riep een stem vóór hem.

‘Alleen die andere mensen,’ riep Matthew terug, terwijl hij zijn ogen tot spleetjes kneep en ze met zijn hand afschermdde tegen de zon. Zijn vingers trilden. Zoals altijd. Ze trokken zijn aandacht met hun onrustige bewegingen. Hij balde zijn vuist, drukte die tegen zijn voorhoofd en sloot even zijn ogen.

De grote Sikorsky-helikopter wipte licht met zijn staart en zwenkte langzaam rond zijn as, waarna hij de afdaling naar de dikke laag samengeperste sneeuw en ijs inzette. Het zonlicht maakte plaats voor schaduw, en Matthew ving in de spiegeling van het raam een glimp op van zijn eigen bleke gezicht en blonde haar.

De fotograaf naast hem hing zo ver naar buiten dat hij elk moment op het ijs te pletter kon vallen, en Matthew vroeg zich af hoe iemand het in zijn hoofd haalde om de deur te openen voor ze waren geland.

‘Daar!’ De fotograaf onderbrak zijn gedachten en bracht snel zijn camera in de aanslag. ‘Kijk! Daar is het!’

Matthew greep de lus naast zijn stoel goed vast en boog zich naar de schouder van de fotograaf om de richting van de lens te volgen naar de eindeloze witte vlakte. Ze waren er nog maar een paar meter vandaan. De sneeuw stooft door de kracht van de propeller zo hard weg dat het gebied pal onder hen helemaal gladgeblazen leek. Matthew liet zijn hand over zijn broekzak glijden om te controleren of hij zijn sigaretten en aansteker bij zich had.

De mannen op het ijs werden groter. Zo groot dat Matthew hun samengeknepen ogen en bruine gezichten kon zien.

Hoewel hij nog maar een paar maanden in Nuuk was, was hij hierop afgestuurd omdat er op het vroege uur dat de redacteur had gebeld niemand anders bij de krant aanwezig was geweest. *Zorg dat je over een halfuur op het vliegveld staat. Een paar kerels hebben tijdens de jacht een dode man gevonden die er waarschijnlijk al zo lang ligt dat hij gemummificeerd is. Hij zou uit de Vikingtijd stammen. Dit is groot nieuws, man. Gróót nieuws!*

Toen Matthew net in Nuuk was, had hij de verplichte rondleiding door de stad gedaan en onder andere de Inuitmummies gezien in het museum in Kolonihavnen, het oude centrum. Maar het gebeurde zelden dat er een nieuwe werd ontdekt, en het bijzondere van deze mummie was dat hij er Scandinavisch uitzag. Niet als een Inuk. Het was de eerste keer dat er een goed geconserveerde Viking was gevonden, en in wetenschappelijke kringen gloorde al de hoop dat de mummie meer inzicht kon geven in het dagelijks leven van de Vikingen op Groenland. Voor zover Matthew zich had ingelezen, hadden de Vikingen een kleine vijfhonderd jaar op Groenland gewoond en waren ze toen vrijwel spoorloos verdwenen.

Dat was nogal raadselachtig, want waarom zou een volk dat zo lang op dezelfde plek leefde opeens verdwijnen?

Dat was niet het geval geweest op IJsland en de Faeröer, waar de Scandinavische bevolking onafgebroken had gewoond, terwijl er in Groenland een gat was van halverwege de vijftiende eeuw tot 1721. Toen trof de zendeling Hans Egede op zoek naar de Vikingen de oude nederzettingen verlaten aan en was hij maar zending gaan bedrijven onder de Inuit, waarmee hij de basis legde voor de moderne Groenlandse koloniale tijd.

Nu was er een historische Scandinaviër opgedoken uit het ijs, al was het iedereen een raadsel wat hij op die eenzame witte vlakte te zoeken had gehad. Maar hij was er nu eenmaal, en voor hem waren ze hiernaartoe gevlogen.

De woorden van de redacteur klonken na in Matthews hoofd. *Wij moeten de eersten zijn met dit nieuws. Niet de rest van de wereld. Dit is ons nieuws en onze sensatie, dus de mensen moeten naar ons verwijzen, begrepen? Je kunt Engels schrijven, toch?*

Natuurlijk kon hij Engels schrijven. Daar had hij de redacteur tijdens het sollicitatiegesprek meermaals van verzekerd. Engels, Duits, Deens, Noors en Zweeds, maar geen Kalaallisut, de taal van de Groenlanders, al was dat wel een van de eisen in de vacature geweest.

‘Yes!’ riep de fotograaf terwijl zijn grote camera erop los klikte. ‘Dit wordt echt fucking goed!’ Hij keek met grote, donkere ogen om naar Matthew. ‘Denk je dat alle buitenlandse kranten mijn foto’s gaan gebruiken?’

‘In eerste instantie wel, lijkt me,’ antwoordde Matthew en hij knikte zonder zijn blik helemaal af te wenden van het ijs.

‘Met mijn naam eronder?’

‘Daar zorgen we voor,’ zei Matthew. ‘Maar laten we eerst uitzoeken wat zijn identiteit is.’

‘Dit wordt geweldig!’ riep de fotograaf zonder acht te slaan op die laatste woorden. ‘Ik ga de hele wereld over. Fuck, wat goed! Yes!’

De helikopter schokte toen hij het ijs raakte. Matthew voelde het onderstel meegeven toen de wielen een lang moment tegen de onderkant van de zware, rode romp werden gedrukt. Het was de eerste keer dat hij met een grote helikopter van Air Greenland vloog, en volgens de redacteur kon hij zijn zenuwen en maag er maar beter aan laten wennen, want er zouden nog een hoop vluchten volgen. Vooral in de winter, als de vliegtuigen vaak aan de grond moesten blijven vanwege mist, storm, ijs of dichte sneeuw.

Maar daar ging het nu niet om. Ze waren geland, en zo meteen zouden ze de eerste echte mummie van een Viking zien die ooit was gevonden. Ingedroogd en geconserveerd door de vorst en de koude poollucht. Matthew zag de krantenkoppen al voor zich. DE ÖTZI VAN SCANDINAVIË. DE IJSMAN UIT HET VERLEDEN. DE LAATSTE VIKING. Er waren zoveel mogelijkheden dat het hem duizelde. Op een bepaald moment zou hij er ook over na moeten denken wat het best klonk in het Engels en hoeveel drama hij in het verhaal kon stoppen. Een moord zou mooi zijn. De laatste Viking, gewond, eenzaam en stervende achtergelaten op het ijs. Dat was goed materiaal. *The last Viking. Left behind. Wounded and dying.*